

...Тож, коли звично в анкетах пишу
просто, як «дочкав», ім'я українка, —
парость вогню вироста в мені гінко! —
гідність народу в нім бережу.
(З вірша «До Лесі Українки»)

Я не про тих солодких поетес,
чиї затхання повнили альбоми,
чий шепіт-шерех полонив салони,
чий велемовний лился до небес —
що не альков — то млосний зойк «на спомин»!..
Я не про тих солодких поетес.

Я не про тих сентиментальних дів,
хто, як в парфумах, в атрибутах вічних
зірок і сліз — ах, мелодраматичних!..
Крізь дамский хор і соловейка спів
совою вити дух би мій волів.
Я не про тих сентиментальних дів

з переситу! Хто рясно лепетав
облудну лесть стражденному народу.
Я про слабких, хто серце болем рвав,
як камінь рвуть, як в горах — грому роди!..
Про тих «пророків кротких»*, хто проймав
нам душу і ятрив. Бо душу — мав!

Про тих — найбільш уярмлених — дочок
народу, що в годину під'яремну
топив не в шинку кров свою буремну,
в кім ні канчук, ані орел — ніщо
не вбило волелюбства клич недремний.
Про непокору — і в серцях дочок.

Святись, кринична чистота імен:
Марія, Леся, Ольга, Соломія! —
Звільнялося із пут ество німе.
Талант, як вчинок, слово, що є дія,
дорівнює лиш полум'ю знамен.
Святись, кринична чистота імен.

1982

*Так назвав Т. Г. Шевченко Марка Вовчка.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.